

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

9 Δεκεμβρίου 2007
Κυριακή Ι΄ Λουκᾶ (Ματ. 18, 23-35)

«Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύσεσθαι καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου».

Ἡ ὑπόμνηση τοῦ ἀρχισυναγώγου πρὸς τὸ λαό, ἀδελφοί μου, τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου φαίνεται ἐν πρώτης ὄψεως «νόμιμη», ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα εἶναι «ὑποκριτική». Γιατί ὁ τρόπος καὶ ὁ χρόνος τῆς διδασκαλίας δείχνουν ὅτι ὑπῆρχε ἐμπάθεια, ζήλεια, ἔλλειψη ἀγάπης καὶ τελικὰ ἄγνοια τοῦ σκοποῦ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστός, πὺ εἶναι ἡ ἐνυπόστατη ἀλήθεια, δηλαδὴ Λόγος καὶ πράξη μαζί, ξεσκέπασε τὴν ὑποκρισία του.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ὁ «ἄσαρκος Λόγος» «νόμον ἔδωσε εἰς βοήθειαν» τῶν ἀνθρώπων, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ διακρίνουν μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων νόμων ἔδωσε καὶ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου «μνήσθητι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀγιάζειν αὐτήν· ἕξ ἡμέρας ἐργᾶ καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου τῇ δὲ ἑβδόμῃ σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ. 20-8). Ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου, πὺ σημαίνει ἀνάπαυση, εἶναι μίμηση τοῦ Θεοῦ πὺ τὴν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ «κατέπαυσε ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων Αὐτοῦ... καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην» (Γέν. 2, 3). Ὁ Ἰουδαῖος ἔπρεπε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸ γιὰ τὴ δωρεὰ τῆς δημιουργίας καὶ νὰ Τὸν δοξολογήσῃ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου πῆγαινε στὸ ναὸ ἢ τὴν συναγωγὴ καὶ ἀφίερωνε τὸν χρόνο του στὴν μελέτη τοῦ νόμου καὶ τὴν προσευχή.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς συναγωγῆς κάτι κινεῖται μὲ τὰ τέσσερα. Πρόκειται γιὰ ἕνα πλάσμα, μιὰ γυναίκα πὺ ἦταν ἄρρωστη. Ἡ ἀρρώστια της προέρχεται ἀπὸ ἐνέργεια τοῦ σατανᾶ. Τὸ κεφάλι της ἦταν στραμμένο πρὸς τὰ κάτω «μὴ δυναμένη ἀνακῦσαι εἰς τὸ παντελές». Μιὰ ἀξιοθρήνητη καὶ ἀξιολύπητη ὑπαρξη, πὺ δεκαοκτῶ ὀλόκληρα χρόνια ὑπέμενε τὴν δοκιμασία της χωρὶς νὰ βαρυκομήσῃ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ χωρὶς νὰ ἀπογοητευθῇ. Ὅμως παρὰ τὶς δυσκολίες λόγῳ τῆς ἀσθενείας της, μετέβαινε στὸν τόπο τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ, γιατί ἐπιθυμοῦσε νὰ διαθρέψῃ τὴν ψυχὴ της μὲ τὴ διδαχὴ τοῦ λόγου Του. Μιὰ τέτοια σακατεμένη γυναίκα θὰ ἦταν δικαιολογημένη νὰ μὴ πῆγαινε στὴ συναγωγὴ, γιὰ νὰ προσευχηθῇ. Ἐτρεφε ὅμως μέσα της ἀκτίνα πίστεως καὶ ἐλπίδας γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας της ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τὸ Σάββατο τὴν βλέπει ὁ Χριστός. Ἐρριξε

πάνω της ένα βλέμμα γεμάτο στοργή και συμπάθεια. Είδε την εὐλάβειά της, εἶδε τὴν ὑπομονή της, μέτρησε τὴν δοκιμασία της, τὴν σπλαγχνίστηκε καὶ ὡς παντοδύναμος προστάζει «Γύναι ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου». Ἐνας ξερὸς τριγμὸς ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὰ κόκκαλά της καὶ τὸ κορμί της, ποὺ ἦταν κυρτωμένο, ἔγινε ἴσιο σὰν κυπαρίσσι καὶ τὸ κεφάλι τώρα πὰ κοίταξε ψηλὰ καὶ ἐδόξασε τὸν Θεό.

Τὴν εὐεργεσία αὐτὴ ὅμως, γιὰ τὴν ὁποία ὅλος ὁ λαὸς χάρηκε, διαβάλλει καὶ συκοφαντεῖ καὶ ὑβρίζει μία ὑποκριτικὴ ψυχὴ, μιὰ καρδιὰ ποὺ κρύβει μέσα της δόλο καὶ φθόνου: ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἐπειδὴ φθόνησε τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα τοῦ Κυρίου ποὺ μὲ ἓνα μόνο λόγο θεράπευσε τὴ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πολυχρόνια ἀρρώστια, ὑποκρίνεται πὼς βεβηλώθηκε τὸ Σάββατο. Μὲ μάτια ἀγριεμένα, μὲ χεῖλη ποὺ τρέμουν ἀπὸ κακία, ὑψώνει τὰ χέρια ποὺ κρατοῦσαν τὸν Νόμο, τὴν Γραφὴ καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ λαοῦ. «Δὲν πρέπει νὰ ἔρχεσθε τὸ Σάββατο νὰ θεραπεύεσθε, ἀλλὰ τὶς ἄλλες μέρες». Δὲν τολμᾷ, ἀδελφοί μου, νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ πρόσωπο στὸν Χριστό. Τὰ βάζει μὲ τὸν λαὸ ποὺ ἀπολαμβάνει τὶς θεραπείες ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐνδιαφέρεται, γιὰ νὰ μὴ καταλυθῆ ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου. Βασκαίνει τὸ θαῦμα, βρίζει τὸ καλὸ, ὑποβιβάζει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ προκαλεῖ τὸν Νομοδότη.

Μὰ ἡ ἀγαθοεργία, τοῦ λέει ὁ Κύριος, δὲν εἶναι κατάλυση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου οὔτε βεβήλωση αὐτοῦ ἀλλὰ καλὴ χρησιμοποίησι τῆς ἡμέρας. «Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο καὶ οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον (Μάρ. 2, 27). Μήπως τάχα δὲν λύεις, ὑποκριτὰ ἀρχισυνάγωγε, τὸ βόδι σου κ.λπ. ζῶα τῆς ἰδιοκτησίας σου, δὲν τὰ βγάζεις ἀπὸ τὸ παχνί τους, δὲν τὰ ποτίζεις τὸ Σάββατο; Ὅταν ὁ Θεὸς λύη ὄχι ὑποζύγιο ἀλλὰ «θυγατέρα τοῦ Ἀβραάμ», εἰκόνα Θεοῦ, τὴν ὁποία ὁ σατανᾶς γιὰ δεκαοκτὼ χρόνια τὴν εἶχε κλείσει στὸ σταῦλο τῆς θλίψεως, τοῦ μαρασμοῦ, τῆς παραμορφώσεως, τῆς δίνει χαρά, τὴν ὀδηγεῖ στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πνευματικὴν χαρά, τότε βεβηλώνεται καὶ παραβιάζεται ἡ ἐντολὴ γιὰ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου; Ὑποκριτὰ· ὁ φθόνος καὶ ἡ ὑποκρισία σου δὲν ἔχουν ὄρια. Βόδι καὶ ὄνος μποροῦν νὰ ἀπολαμβάνουν φαγητό, νερό, ἔξοδο ἀπὸ τὸ παχνί, τὸν σταῦλο τὸ Σάββατο, ὁ ἄνθρωπος ὅμως, ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ ὄχι;

Ἀδελφοί μου, ὁ ἀρχισυνάγωγος προσευχόταν καὶ λάτρευε τὸν Θεό. Τὰ χεῖλη του, τὸ στόμα του χρησιμοποιοῦσαν λόγια τῆς Γραφῆς. Στὴν καρδιὰ του ὅμως φώλιαζε μῖσος, κακία καὶ ὑποκρισία. Ἦταν εὐσεβοφανὴς ἀλλὰ ὄχι εὐσεβής. Φαινομενικὰ θεοσεβής καὶ θρησκευτὸν. «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται» (Τίτ. 1-16) ἢ καλλίτερα «ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν τιμῶσί με ἡ δὲ καρδιὰ αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ» (Ἡσαΐας 29, 13). Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί.

Ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ «πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν» οἱ μορφωμένοι ὀδηγοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ὑπεύθυνοι, γιὰ νὰ τὸν διαφωτίζουν, αὐτοὶ κατηγοροῦν, κλείνουν τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ δοῦν τὴ θεϊκὴ λάμψη τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀπλὸς λαὸς

χαίρεται, εὐαγγελίζεται, καταλαβαίνει, πανηγυρίζει, οἱ ὑποκριτές, ἀρχισυνάγωγος κ.λπ., θυμοῦνται μόνο τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου.

Ἀδελφοί, ἡ ἀληθινὴ ἔννοια τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου εἶναι ὁ θεῖος Σαββατισμός, δηλαδή ἡ ἐπιστροφή τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς «δι' ἐπιμόνου προσευχῆς» εἰς τὸν οὐρανό. Εἶναι ἡ ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς ἀπὸ αἰσχροῦς καὶ ρυπαροῦς λογισμοῦς καὶ σκοτεινὰ ἔργα, γιατί τοῦτο εἶναι ἀληθινό, τρυφερό, ἅγιο Σάββατο. Γιὰ μᾶς τοὺς χριστιανοὺς ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ποὺ ἀντικατέστησε τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου ἔχει νόημα καὶ σκοπὸ σωτηριολογικό. Ἡ Κυριακάτικη ἀργία δὲν προσφέρεται γιὰ μία ἐξωτερικὴ μόνο ἀνάπαυση καὶ μία φυγὴ ἀπὸ τὴν καθημερινότητα ἀλλὰ γιὰ μία ἐσωτερικὴ κατάπαυση, μιὰ προσφορὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν ἄνθρωπο. Ἡ Κυριακὴ ἀργία προσφέρεται, γιὰ νὰ κάνουμε ὅλη μας τὴν ζωὴ «ἕνα θεῖο Σαββατισμό».

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

[dkpdf-button]